

mooi, vaste matière met veel lijn, niets puddingsachtigs. Zoo wordt Irreke."

Hij zwijgt, er valt een poos; dan zegt Bernard, ook naar het plafond, dat hij medelijden heeft met Irma. „Men kan zich zoo inbeelden hoe dat meisje zich de geboorte van haar kind vroeger voorgesteld heeft: een man wien zij het geluk uit de oogen leest; bezorgde, stralende ouders. Kom, laat ons over iets anders spreken." Hij staat op: „Gij moet in elk geval uw leven leven. Uw geluk voor alles."

Henriken geeft toe dat Bernard toeneemt in polemische scherpte. „Maar, Monseigneur, wij spreken verschillende talen en zullen mekaar nooit verstaan. Toch moet er iets zijn dat ge verstaat, probeer het eens," Henriken fluistert heesch: „Ik zou dat kind eens willen zien." Het is een gesmoorde kreet die Bernard door merg en been snijdt; ook hem is het verlangen naar een kind ingeboren. Hij wendt het hoofd af en neen ook deze taal zegt hij niet te begrijpen. Niet zoodra is hij alleen of hij ontbloot de ferme boerenschou- ders, geeselt ze ongenadig en maakt een plan van negendaagsche vasten en gebeden, opdat God het verlangen naar het kind nog sterker late worden en genoegene neme met wat Irreke tot nu toe geleden heeft. Gaat dit oogenblik voor zijn vriend voorbij, dan voorziet hij een lange doling, wie weet zonder terugkeer. En wat met Irma?

Veertien dagen later, bij een volgende storting, is Henriken weer al opgewekte geestigheid. Bernard, als hij uw gezicht ziet, moet hij u plagen, het is sterker dan hemzelf. Gij hebt zoo'n echt pastoorsgezicht, iets zalvends dat hem prikkelt en tegelijk iets geslotens, iets fanatieks, dat hem amuseert. Maar toch denkt hij niet dat ge het als pastoor ver zult brengen. Ge zijt een ietsje te veel idealist. Het feit dat ge hem nog niet buitengeschopt hebt, nu ge toch al lang moet ingezien hebben dat ge met hem geen succes voor de galerie zult behalen, verder uw trouwe zorg met Irreke, wel, enfin hij wil u niet vleien, maar dat heeft zoo iets van de heiligen en ge weet dat heiligen in het clericaat nooit carrière maken. Dit nu eens niet om te plagen. Denk na, Monseigneur, 't zou te jammer zijn dat iemand als gij b.v. niet vicaris gene- raal zou worden. Daar zijt gij voor in de wieg gelegd. Ernstig, Bernard, hij denkt er zelfs aan zich heelemaal terug te trekken, omdat zijn vriendschap of gezelschap hem ten slotte slechts hinderen kan.

Dat vindt Bernard een bijzonder fijne attentie, helaas misbesteed. Voor hem moet Henri nu eens absoluut geen egards hebben, maar anderen zouden met een tiende procent van zooveel fijngevoeligheid al gelukkig geweest zijn.

„We zullen niet discuteeren vanavond, Monseigneur, anders zou ik zeggen dat in uw oogen een godvergeten ketter natuurlijk, behalve een stommerik, ook vooral een bruto moet zijn. Dat is voor u uitgemaakte zaak, punt. Nu wat anders. Laat hem de bankrekening van de anderen eens zien. Kijk, zijn bedoeling was de twee partijen elk eene som te bezorgen, groot genoeg om er in een dorp een deftig huizeken met grooten hof voor te koopen. Een